

Publicerad 2020-04-22 18:35 av Kungskobran

Tubans revansch

Jag hade suttit där i orkestern så länge jag mindes
och spelat mina passager.

Jag hade två passager i första satsen sedan var det inget mer för mig.

Efter pausen kunde jag gå hem, men jag stannade kvar.

Alla i orkestern tittade på mig, varför stannar han kvar?

jag reste mig upp med alla de andra när Maestro kom in, han såg mig inte.

Orkestern började, en bit in i andra satsen ställde jag mig upp

och fyllde i med ett långt solo, alla i orkestern tittade sig oroligt om,

Maestro gav mig en blick som kunde döda.

Vid slutet av tredje satsen där allegro gick över till adiagio reste jag mig igen , nu var orkestern med mig,
mitt solo fylldes i på ett underbart sätt, Maestros blick på mig kunde mörda, han höjde taktpinnen och
musiken tonade långsamt ut.

~~Jublet kände inga gränser, applåderna höll aldrig på att ta slut, jag fick resa mig upp gång på gång.~~

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Kungskobran med Poeter.se id #65915 innehar upphovsrätten